

[Hanne Budtz.]

rammerne nu fastlægges i selve loven, og herefter kan jeg anbefale lovforslaget med de stillede ændringsforslag til vedtagelse.

Ingeborg Refslund Thomsen: Vor sygeplejerskeuddannelse måtte jo bringes mere i overensstemmelse med det, som man kalder tidens krav, end den har været hidtil. Alene brugen af megen ny og farlig medicin og den forsvarlige betjening af de meget komplicerede moderne apparater stiller store krav til sygeplejerskernes intelligens og uddannelse. Men netop sygeplejerskegerningen må ikke være forbeholdt dem, der har haft lejlighed til at tage en eksamen, enten det så er realeksamen eller studentereksamen; gode karakteregenskaber er ikke mindre vigtige i denne gerning. I udvalget er der opnået enighed om, at kundskabskravene bør være nogenlunde på højde med, hvad der i visse fag kræves til mellemkoleeksamen, og det er jo ikke mere, end at enhver ung pige, der ved, hvad hun vil, kan nå at indhente, hvad der, eventuelt også af hende selv, er forsømt i skoletiden.

Det har været mit parti meget magtpåliggende, at den nye lov ikke kom til at skade sygeplejehøjskolerne. De har placeret sig smukt i de år, de har virket; derfor er vi meget tilfredse med, at vi i udvalget har kunnet enes om at ændre lovforslaget derhen, at sygeplejehøjskolerne stilles lige med de såkaldte sygeplejerskoler, som giver den praktiske elevuddannelse.

Det rådgivende nævn, sådan som det nu bliver sammensat, tager mere hensyn til de kredse, der skal stå midt i det praktiske arbejde med at indpasse den mangeartede uddannelse i den ramme, som er givet ved den 3-årige uddannelse; det finder vi rimeligt. Det har været min bekymring, at en ung sygeplejeelev bliver noget af en vandrefugl, men hospitalsvæsenets udvikling, der går mere og mere i retning af specialer, gør det jo ikke muligt for hende at få sin 3-årige uddannelse indenfor de samme mure.

Jeg håber nu, at nyordningen må blive

til gavn både for hospitalerne og for den ungdom, der går ind til den smukke gerning, det er at være med til at helbrede syge og svage. Jeg anbefaler lovforslaget.

Viggo Starcke: Fra min side skal der også lyde en tak for ændringsforslag nr. 2, hvorefter sygeplejehøjskolerne rykker ind på den plads, de har gjort sig naturligt berettigede til. Jeg tror, at denne ændring er en meget betydelig forbedring af lovforslaget.

Angående udformningen af den kongelige anordning, der skal angive rammerne for uddannelsen, er der i mange kredse ønsket om, at uddannelsen ved de små sygehuse kunne tiltrække opmærksomheden mere, end det måske i visse kredse er almindeligt, idet eleverne på de mindre sygehuse ofte får en uddannelse, der kombinerer teoretisk og praktisk træning, hvilket for den almindelige sygeplejerske er af den største betydning. De opgaver, sygeplejerskerne bliver stillet overfor, er af meget forskellig art, og f. eks. hjemmesygeplejerskerne indtager måske ikke en plads, som i henseende til anseelse er helt på højde med, hvad den burde være; de står i virkeligheden ofte på den vanskeligste post, idet de står alene med den syge, hvorimod den teknisk højt uddannede specialsygeplejerske ofte har en afdeling og mange kolleger at støtte sig til. Derfor bør man efter mit skøn ved tilrettelæggelsen af uddannelsen sørge for, at den almindelige, generelle uddannelse bliver det vigtigste, og at de specialkursus, som gives, bliver noget sekundært.

Jeg skal ikke knytte mange bemærkninger til ændringsforslaget om uddannelsesnævnet. Jeg vil blot igen fremhæve, at selvom der må stilles større og større krav til sygeplejerskerne, skal man vogte sig for at stille så høje krav, at der ikke bliver fornøden tilgang til faget. Man skal være varsom med at kræve flere og sværere eksaminer, og man kan eventuelt henlægge den specielle uddannelse til senere tillægs-kursus. Jeg har ikke noget imod, at sygehusene får en større indflydelse ved be-